

S. Kuf ja kas.

Noor hīreke pallus emma k̄aest lubba, es-
simeest korda ka k̄ullasse miāna.

Emma ütles: „Minne siis peale, agga wata
hāsti ette, et monni kurri loom sulle ākkilist otsa
ei te.”

Noor hīreke lubbas, — lāks.

Tuāni pārrast tuli joostes taggasi, ütles:
„Oh emma, mis immelikko asjo sain minna selle
lūbhikeesse aia sees nāhha! Lāksin ūhhe rehhe k̄uni
alla, olli ūks inneto hirmus loom seal wanfri reddeli
peal, pummane m̄uts peas, terrawad k̄aunussed
jallas, lōi tibodega fokko, tōstis nenda waljuste
healt, et minna wārrisefin kui hawalehheke, pan-
nin sealt jook̄sma.

Sain teise k̄ullalisse aida ette, seal olli pā-
wa paistel ūks immelik kenna lomoke pitkali maas,
nenda waggad silmad, nenda pehmed k̄āppad, ni
illus sille sabba; aias eēnast taggomiiste jalge peale,
hakkas es̄simeeste k̄āppadega omma habbet sillit-
sema. K̄ul minna ollefin hea melega temma

hōlma lāinud, mōtlesin, lāhhen eēne emma k̄aest
lubba k̄ūssima.”

Wanna hīir ehmatas ni kangeste, et silmad fir-
jufs lāksid, ütles: „Oh, minno kallis poioke, hea
et sa tullid minno nōuu eēne kulama. Kas tead
ka, et se loom, mis sinna ūsna muido kartsid, ei
te meile ilmaški waewa, et temmal k̄ul walli heal
on hūūdma. Se on jo hea k̄ullamehhe kuffekenne.

Agga se teine loom, kel need pehmed k̄āppad
ollid, mis ka ta omma habbet sillitses, se on jo
kurja waimo tiggedust tās meie waeste lomokeste
wasto. Kui saab, siis nelab. Se on jo pahha
kas! Selle eest pead sa eēnast hoidma, kui ella-
wa tulle eest.

Keik sallalikko karda sa,
kel libbe keel, ja kurri meel.
K̄ul mōnnel mehel walli heal,
ja aitab siiski armoga.
